

Sbírka zákonů a nařízení Protektorátu Čechy a Morava.

Částka 9.

Vydána dne 1. února 1940.

Cena: K 1.—.

Obsah: (32. a 33.) 32. Nařízení o prodloužení účinnosti poplatkového osvobození některých osob podle vládního nařízení ze dne 22. prosince 1938, č. 367 Sb. — 33. Nařízení, kterým se provádí vládní nařízení ze dne 23. listopadu 1939, č. 287 Sb., o dani z vystěhování.

32.

Vládní nařízení

ze dne 21. prosince 1939

o prodloužení účinnosti poplatkového osvobození některých osob podle vládního nařízení ze dne 22. prosince 1938, č. 367 Sb.

Vláda Protektorátu Čechy a Morava nařizuje podle čl. II ústavního zákona zmocňovacího ze dne 15. prosince 1938, č. 330 Sb.:

§ 1.

Vládní nařízení č. 367/1938 Sb. se mění takto:

1. V jeho nadpisu se slova „osob, opustivších bydliště v území obsazeném cizí mocí,“ nahrazují slovy „některých osob“.

2. V § 1, odst. 1 se slova „obsazením částí státního území cizí mocí“ nahrazují slovy „územními změnami“.

3. V § 3 se slova „31. prosince 1939“ nahrazují slovy „30. června 1940“.

§ 2.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1940; provedou je všichni členové vlády.

Dr. Hácha v. r.

Ing. Eliáš v. r.

Ježek v. r.

Dr. Kalfus v. r.

Dr. Kapras v. r.

Dr. Krejčí v. r.,

162 jako ministr pověřený řízením
ministerstva zemědělství.

Dr. Šádek v. r.

Dr. Havelka v. r.

Čipera v. r.

Dr. Klumpar v. r.

33.

Vládní nařízení

ze dne 21. prosince 1939,

kterým se provádí vládní nařízení ze dne 23. listopadu 1939, č. 287 Sb., o dani z vystěhování.

Vláda Protektorátu Čechy a Morava nařizuje podle čl. II, odst. 4 ústavního zákona zmocňovacího ze dne 15. prosince 1938, č. 330 Sb., a podle vládního nařízení ze dne 23. listopadu 1939, č. 287 Sb., o dani z vystěhování (dále jen vládní nařízení o dani z vystěhování):

Čl. I.

K § 1.

(1) Dani z vystěhování jsou za podmínek uvedených v § 1 podrobeny:

1. osoby, které byly dne 28. února 1939 česko-slovenskými státními občany;

2. a) osoby, které byly dne 31. března 1931 státními německými příslušníky;

b) osoby, které byly 1. ledna 1938 rakouskými spolkovými občany;

c) osoby, které se staly německými státními příslušníky zákonem o opětném spojení sudetoněmeckých území s Německou říší ze dne 21. listopadu 1938 (Říšský zák. I, str. 1641) ve spojení se smlouvou mezi Česko-Slovenskou republikou a Německou říší o otázkách státního občanství a opce (č. 300/1938 Sb.);

3. osoby, které měly česko-slovenské státní občanství a nestaly se ani podle smlouvy mezi Česko-Slovenskou republikou a Německou říší

o otázkách státního občanství a opce (č. 300/1938 Sb.) německými státními příslušníky ani podle výnosu Vůdce a říšského kancléře ze dne 16. března 1939 o Protektorátu Čechy a Morava (č. 75/1939 Sb.) německými státními příslušníky nebo státními příslušníky Protektorátu Čechy a Morava, a

4. osoby, které v době vystěhování nemohou prokázat žádné státní občanství.

K č. 1. Rozhodným dnem je 28. únor 1939. Pozdější změna státního občanství (ztráta nebo nabytí) je pro povinnost k dani z vystěhování bez významu. Jsou tedy dani z vystěhování podrobeny všechny osoby, které měly 28. února 1939 česko-slovenské státní občanství, bez ohledu na to, staly-li se podle výnosu Vůdce a říšského kancléře ze dne 16. března 1939 o Protektorátu Čechy a Morava (č. 75/1939 Sb.) státními příslušníky Protektorátu Čechy a Morava (dále jen Protektorát) nebo německými státními příslušníky, či nabyly-li jiné státní příslušnosti.

K č. 2, písm. a) a b). Také v těchto případech je pro povinnost k dani z vystěhování bez významu změna státní příslušnosti (státního občanství), nastalá po rozhodném dni, t. j. po 31. březnu 1931 pokud se týče po 1. lednu 1938.

K č. 3. Podle tohoto ustanovení mají býti postiženi dani z vystěhování ti bývalí česko-slovenští státní občané, kteří nesplnili kteroukoliv z podmínek mezinárodní smlouvy č. 300/1938 Sb. pro nabytí německé státní příslušnosti, ani se nestali podle výnosu o zřízení Protektorátu německými státními příslušníky nebo státními příslušníky Protektorátu Čechy a Morava.

(2) Dani z vystěhování jsou podrobeny zásadně i osoby, které mají jinou státní příslušnost než příslušnost Protektorátu nebo Německé říše, pokud byly ovšem dne 28. února 1939 česko-slovenskými státními občany nebo dne 31. března 1931 státními německými příslušníky nebo 1. ledna 1938 rakouskými spolkovými občany nebo se staly před nabytím cizí státní příslušnosti německými státními příslušníky zákonem o opětovém spojení sudetoněmeckých území s Německou říší ze dne 21. listopadu 1938 (Říšský zák. I, str. 1641) ve spojení se smlouvou mezi Česko-Slovenskou republikou a Německou říší o otázkách státního občanství a opce (č. 300/1938 Sb.).

(3) Vystěhování předpokládá, že osoba, která se stěhuje, měla na území nynějšího Protektorátu bydliště nebo pobyt a že opouští toto území jako vystěhovalce, t. j. za okol-

ností, z nichž lze usuzovati, že nemá v úmyslu se vrátiti buď vůbec, nebo až po delší době. Bydliště podle nařízení o dani z vystěhování má fysická osoba tam, kde má byt za okolností, z nichž lze souditi na úmysl se v místě trvale zdržovati. Pobytem rozumí se skutečnost, že fysická osoba mešká delší dobu na území nynějšího Protektorátu s úmyslem zdržovati se zde nikoliv jen přechodnou dobu.

(4) Za vystěhování se nepovažuje, opustí-li kdo území Protektorátu s úmyslem se vrátiti, zejména prokáže-li, že odchází za studiem, na zotavenou, za výkonem služby a pod.

K § 2.

(1) Vystěhování je v zájmu Protektorátu, jestliže vystěhovalce hodlá působiti v cizině ve prospěch Protektorátu. Nebude tedy lze přiznati zásadně osvobození na př. židovským vystěhovalcům.

(2) Žádost za vydání potvrzení podle písm. b) nutno podati u berní správy, příslušné k vyměření daně z vystěhování (§ 9). Podání této žádosti nezabavuje poplatníka povinnosti podati přiznání ve lhůtě stanovené v § 10. Pokud ministerstvo financí o žádosti nerozhodne, upustí berní správa prozatím od vyměření daně. Nárok finanční správy může však býti zajištěn podle §§ 284 a násl. zákona o přímých daních.

(3) Jměním podrobeným dani rozumí se jmění ve smyslu § 3. V předposlední a poslední větě § 2 rozumějí se jměním aktiva po srážce pasiv.

(4) Pro osvobození podle § 2, písm. c) je třeba, aby byly splněny obě podmínky v nařízení uvedené, t. j. jmění podrobené dani nesmí převyšovati v rozhodný den částku 200.000 K a také dani podrobený důchod pro berní rok 1938 ani pro některý pozdější berní rok nesmí býti vyšší než 140.000 K. Bude tedy podrobena dani i osoba, jejíž jmění v rozhodný den sice nepřevyšuje částku 200.000 K, ale jejíž dani podrobený důchod činil pro některý z rozhodných berních roků více než 140.000 K.

(5) Poplatníkem daně z vystěhování není jako u daně důchodové jen hlava rodiny, nýbrž každá osoba, která se vystěhovala nebo vystěhuje. Přičítání jmění příslušníků rodiny ke jmění hlavy rodiny má význam jen pro osvobození od daně. Bude tedy předepsána daň z vystěhování na př. i nezletilému dítěti, a to bez ohledu na to, stěhuje-li se s rodiči

nebo samo, ovšem pouze z jeho vlastního jmění.

K § 3.

Jměním jest rozuměti vše, co má hodnotu majetkovou a není ze jmění podrobeného dani výslovně vyloučeno (§ 5).

K § 4, odst. 1.

(1) Darem rozumí se darování podle §§ 30 a 31 cís. nařízení z 15. září 1915, č. 278 ř. z., o poplatecích z bezúplatných majetkových převodů. Darováním podle tohoto cís. nařízení jest rozuměti:

a) bezúplatné propůjčení nebo postoupení majetkových práv,

b) bezúplatné vzdání se majetkových práv,

c) zcela nebo částečně bezúplatné převody jmění mezi živými, jež slouží k tomu, aby přešly dědické posloupnosti, nebo jež se jeví jako odbytné za příští dědické právo, nebo jež jest podle ustanovení §§ 788 a 790 o. z. o. při dědění po tom, kdo je dává, vpočítati (sem patří zejména poskytnutí věna nebo výbavy),

d) odměnná darování, pokud strana neprokáže, že obdarovaný měl žalobní právo na odměnu,

e) zřízení nebo rozmnožení nadace právními jednáními mezi živými a

f) plnění, jež byla vymíněna ve prospěch třetích osob z podnětu právního jednání zcela nebo částečně bezúplatného nebo úplatného, pokud tyto osoby nemají plniti za to úplatu nebo nemohou vznésti nárok na plnění. Plnění na podkladě zákonné povinnosti nelze považovati za darování.

(2) Nárok na vyloučení darů podle § 4, odst. 1, věta druhá, musí nabyvatel uplatniti v příznání a zároveň prokázati potvrzením příslušné berní správy, že dary byly započteny do základu daně z vystěhování u dárece.

K § 4, odst. 2.

Za osvobození darů lze žádati buď v příznání nebo zvláštní žádostí, kterou jest podati nejpozději ve lhůtě odvolací, a to u berní správy, příslušné k vyměření daně.

K § 5, písm. b).

K pojištěním sjednaným na podkladě zákonné povinnosti patří na př. pojištění zaměstnanců pro případ nemoci, úrazu, invalidi-

dity a stáří, nemocenské a pensijní pojištění soukromých zaměstnanců ve vyšších službách, pojištění u báňských bratrských pokladen, dále různá pojištění zákonná, spočívající na zvláštních ustanoveních. Ústavy zřízenými podle lit. E min. nařízení ze dne 5. března 1896, č. 31 ř. z., o zakládání, zařízení a hospodaření pojišťoven, rozuměti jest menší vzájemně pojišťující spolky k pojištění podpor v nemoci a pohřebného, rent invalidních nebo starobních, podpor vdovských a sirotčích, kapitálů splatných v určitou dobu, při čemž pojistné platí člen spolku ve prospěch osoby třetí (jmenovitě pojištění věna nebo výbavy dětí), jestliže celý plán spolku má povahu lidumilnou a pojišťování na společenstevním základě nebo jinak jest upraveno tím způsobem, že vyloučení jsou placeni jednatelé jakožto zprostředkovatelé.

K § 6.

(1) Obecnou (prodejní) cenou rozumí se cena, které lze za předmět v rozhodné době podle stavu a jakosti předmětu dosáhnouti, nehledíc na mimořádné okolnosti nebo osobní poměry. Za mimořádnou okolnost se však nepovažuje likvidace majetku v souvislosti s vystěhováním. Při zjišťování obecné (prodejní) ceny jest přihlížeti k platným předpisům o cenách.

(2) Při stanovení obecné (prodejní) ceny ocení se každá hospodářská jednotka samostatně jako celek, a to i tehdy, je-li společným majetkem několika osob. Cena ideálního podílu spoluvlastníkovra bude se pak řídit podle práv a povinností, jaké spoluvlastníci k sobě navzájem mají, a bude záležeti v penízi, který by na ně při zrušení spoluvlastnictví připadl.

(3) Co jest rozuměti hospodářskou jednotkou, posuzuje se podle zásad platných v hospodářském styku. Při tom jest přihlížeti na místní zvyklosti, skutečné užívání, účel a hospodářskou souvislost jednotlivých hospodářských statků.

(4) Předměty nebo práva majetková, která jsou co do výše pochybná, ocení se podle pravděpodobné hodnoty.

(5) Pro ocenění dluhů a břemen platí též zásady jako pro ocenění věcí a práv.

(6) Práva a závazky, které jsou vázány na výminku odkládací, zůstávají při oceňování jmění mimo počet, tedy se ani nepřipočítávají ani neodčítávají.

(7) Práva a závazky, jejichž další trvání je vázáno na výminku rozvazovací, pokládají se za bezvýminečné, při čemž podle okolností platí ustanovení týkající se počítání kapitálové hodnoty na dobu neurčitou (odstavce 24 až 26).

(8) Práva a závazky, které jsou vázány doložkou času, podléhají týmž ustanovením (odstavce 6 a 7) podle toho, jde-li o doložení času počínací nebo končící.

(9) Obecnou (prodejní) cenu jest zjistiti ke dni vzniku daňové povinnosti (§ 8). Vyměřuje-li se daň před tím, než daňová povinnost vznikla, lze vzít za základ obecnou (prodejní) cenu v době vyměření.

(10) Obecnou (prodejní) cenu zjistí vyměřovací úřad, pokud není dále stanoveno jinak, na podkladě dobrozdání soudních (úředních) znalců nebo za pomoci revisního odboru ministerstva financí. Poplatník je povinen připojit k přiznání posudky soudních znalců o ceně svého jmění (odstavce 2 a 3). Vyměřovací úřad není však těmito posudky vázán a může, nezdá-li se mu udaná cena přiměřenou, slyšeti jiné znalce. Výsledku znalců není třeba, je-li obecná (prodejní) cena úřadu jiným způsobem známa, na př. z ukládacích spisů, ze spisů poplatkových, soudních a pod.

(11) Cenné papíry, které mají v tuzemsku kursovní hodnotu, ocení se kursovní hodnotou; nemají-li v tuzemsku kursovní hodnoty, rozhoduje obecná (prodejní) cena. Pro ocenění kuksů, podílů na společnostech s ručním obmezením, na společenstvech a pod. jest rozhodná prodejní hodnota kuksů nebo podílů.

(12) Nedá-li se obecná cena odvoditi z prodejů, jest ji stanoviti se zřetelem na celkové jmění a výnosové možnosti společnosti nebo těžiřtva. U státních papírů stanoví v tomto případě obecnou cenu ministerstvo financí.

(13) Je-li obecná (prodejní) cena nějakého počtu podílů na společnosti, jež náležejí jedné osobě nebo okruhu osob jmenovaných v § 2, písm. c) (hlava rodiny a příslušníci rodiny), v důsledku zvláštních okolností (na př. poněvadž výše účasti umožňuje ovládnutí společnosti) vyšší než cena, která vyplývá na základě kursovního ocenění nebo obecné (prodejní) ceny jednotlivých podílů, sečte-li se cena těchto podílů, rozhoduje obecná (prodejní) cena takové účasti jako celku.

(14) Kapitálové pohledávky a dluhy ocení se podle částek, na které znějí, leda že by

zvláštní okolnosti odůvodňovaly ocenění podle vyšší či nižší hodnoty nežli je nominální, nebo že pohledávka (dluh) zní na jiný předmět než peníze; v tomto posledním případě ocení se hodnota pohledávky (dluhu) podle hodnoty předmětu.

(15) K pohledávkám očividně nedobytným se nepřihlíží.

(16) Obecná (prodejní) cena nezúročitelné, avšak doložkou času obmezené pohledávky vypočte se tak, že od nominální pohledávky odečte se 4% úrok až do dne splatnosti.

(17) Nesplatné nároky z pojištění životního na kapitál nebo důchod ocení se dvěma třetinami zaplacených premií nebo kapitálových příspěvků. Prokáže-li poplatník odkupní hodnotu, ocení se touto odkupní hodnotou. Odkupní hodnota je částka, za kterou by pojišťku odkoupil pojišťovací ústav podle svých stanov nebo podle pojišťovacích podmínek.

(18) Ke zjištění kapitálové hodnoty požitků nebo plnění je třeba nejdříve zjistiti obecnou hodnotu požitků nebo plnění jednoho roku, a to předchozího, pokud požitky nebo plnění ještě netrvaly jeden rok, podle přibližné úhrnné částky běžného roku. V pochybnostech o době trvání požitků nebo plnění dlužno míti za to, že trvají na dobu neurčitou. Požitky jmění kapitálového činí, není-li zjištěna jiná hodnota, 4%.

(19) Požitky nebo plnění, která nezáležejí v penězích (na př. byt, strava a pod.), jest oceniti průměrnými cenami obvyklými v místě spotřeby.

(20) Při požitcích nebo plněních, které jsou co do výše neurčité nebo kolísají, jest považovati za roční hodnotu částku, které bude lze pravděpodobně v budoucnu průběhem let dosáhnouti.

(21) Obecná cena požitků nebo plnění obmezených na určitou dobu zjistí se součtem jednotlivých ročních hodnot, od něhož se odečtou úroky. Při tom jest počítati se 4% ním zúročením. Úhrnná cena nesmí převyšovati 25násobek roční hodnoty. Je-li krom toho trvání práva podmíněno žitím jedné nebo více osob, pak nesmí býti překročena kapitálová hodnota, vypočtená podle odstavců 24 a 25.

(22) Při požitcích nebo plněních na věčné časy jest vzít za obecnou hodnotu 25násobek roční hodnoty plnění nebo požitků, při požitcích nebo plněních na neurčitou dobu — s výjimkou požitků nebo plnění obmezených na

dobu života osob — 12½násobek roční hodnoty požitků nebo plnění.

(23) Je-li obecná cena požitků nebo plnění, zjištěná podle ustanovení odstavců 21 a 22, prokazatelně nižší nebo vyšší než skutečná hodnota, ocení se prokázanou skutečnou hodnotou.

(24) Hodnota rent a jiných požitků a plnění, obmezených na dobu života osob, řídí se podle stáří těchto osob. Jako cena se bere při stáří osoby

do 15 let	18násobek,
přes 15 let až do 25 let	17 „ „
„ 25 „ „ „ 35 „	16 „ „
„ 35 „ „ „ 45 „	15 „ „
„ 45 „ „ „ 55 „	13 „ „
„ 55 „ „ „ 65 „	10 „ „
„ 65 „ „ „ 75 „	7 „ „
„ 75 „ „ „ 80 „	5 „ „
a „ 80 let	3 „

hodnoty ročního požitku.

(25) Závisí-li doba požitků nebo plnění na životě více osob, rozhoduje věk osoby nejmladší, jestliže právo zaniká smrtí osoby, která naposled zemře, a věk osoby nejstarší, jestliže právo zaniká smrtí osoby, která nejdříve zemře.

(26) Je-li obecná cena požitků nebo plnění, zjištěná podle ustanovení odstavců 24 a 25, prokazatelně nižší nebo vyšší než skutečná hodnota, ocení se prokázanou skutečnou hodnotou. Návrh na vyšší nebo nižší ocenění nemůže však být uplatněn z toho důvodu, že jest počítati s kratší nebo delší dobou života, než která byla vzata za základ při výpočtu násobku v odstavci 24.

(27) Dluhy a břemena lze prokázati jedině listinnými doklady, na př. dlužními úpisy, ověřenými výpisy z řádně vedených obchodních a živnostenských knih, platebními rozkazy, výměry a výkazy nedoplatků veřejných úřadů, jež nabyly právní moci, a pokud z nich plyne, že pohledávka je v nedoplatku, dále náleže a rozsudky soudů, jež nabyly právní moci, a pod.

K § 7.

Čistou hodnotou jmění rozumějí se aktiva po srážce pasiv.

K § 9.

Řízení vyměřovací provádí berní správa, nikoli daňová komise.

K §§ 10 a 11.

(1) Příznání musí býti podáno u berní správy, v jejímž obvodu měl nebo má poplatník poslední bydliště nebo pobyt. Příznání musí býti podáno na úředním tiskopise podle vzoru vydaného ministerstvem financí. Výjimku lze povolit jen pro osoby nalézající se v den účinnosti vládního nařízení o dani z vystěhování mimo území Protektorátu. Příznání těchto osob nemusí býti učiněno na úředním tiskopise, musí však obsahovati údaje a náležitosti stanovené v § 11 citovaného vládního nařízení.

(2) Zásadně jest povinna podati příznání k dani každá osoba, která jest podle § 1 nařízení o dani z vystěhování podrobena dani. Výjimečně jest přípustné, aby příslušníci rodiny (§ 5, odst. 4 zákona o přímých daních) podali společné příznání s hlavou rodiny (§ 5, odst. 1 zákona o přímých daních), jestliže se všichni společně a současně vystěhovali nebo hodlají vystěhovati. Takovéto příznání musí býti podepsáno nejen hlavou rodiny, nýbrž i všemi příslušníky, jichž se týká, případně jejich zákonnými zástupci.

(3) Jměním ve smyslu § 11, odst. 2 rozumějí se aktiva po srážce pasiv.

K § 13, odst. 2.

O odvolání rozhoduje finanční úřad II. stolic, nikoliv odvolací komise daňová.

K § 15.

(1) Daň nebyla včas zaplacená, nebyla-li zaplacená současně s podáním příznání (§ 12) nebo do 30 dnů po doručení platebního výměru (§ 14).

(2) Daň nebyla zapravena správným penězem, jestliže bylo zaplacen v případě § 12 méně, než činila daň připadající na příznanou čistou hodnotu jmění, nebo v případě § 14, bylo-li zaplacen méně, než bylo předepsáno platebním výměrem.

(3) Poplatek z prodlení podle tohoto ustanovení nahrazuje poplatek z prodlení podle § 271, odst. 2 zákona o přímých daních.

(4) Dlužnou částkou rozumí se vždy jen zbytek daňového dluhu.

K § 16, odst. 1.

(1) Tresty stanovené v tomto odstavci může uložití berní správa (kompetence nalézacích senátů je zde vyloučena) teprve po

projítí 60denní lhůty ode dne vzniku daňové povinnosti, nebyla-li daň s poplatkem z prodlení v této lhůtě zaplacená. Je-li však splatná teprve po této lhůtě, což bude zejména praktické v těch případech, kdy bude daň předepsána poplatníkovi platebním výměrem, který mu bude doručen teprve po uplynutí 30 dnů ode dne vzniku daňové povinnosti, může býti trest uložen teprve po uplynutí 30 dnů ode dne splatnosti, rovněž za předpokladu, že nebyla daň s poplatkem z prodlení ve lhůtě 30 dnů zaplacená.

(2) -Dalším předpokladem uložení trestu je poplatníkově zavinění. K potrestání nestačí zjištění, že poplatník daň s poplatkem z prodlení zcela nebo z části včas nezaplatil. Poplatník může odvrátiti potrestání, prokáže-li, že na neplacení nebo na opožděném placení nemá viny. Zpravidla postačí, uvede-li takové okolnosti, které jeho zavinění vylučují, a označí-li případné důkazní prostředky. Je pak dále věci berní správy, aby nabízené důkazy provedla, jestliže tvrzení poplatníkově nevěří. Je-li berní správa již podle vlastních znalostí přesvědčena o nevině poplatníka, není třeba důkazy prováděti. Zaviněním je jak úmysl, tak nedbalost; poplatník jest tudíž i tehdy trestný, jestliže daň nezaplatil zcela nebo včas jen z nedbalosti. Poplatníku nelze však přičítati za vinu, jestliže mu zabránily neodvratitelné okolnosti v tom, aby daň včas zaplatil, na př. byl-li těžce nemocen nebo jestliže banka provedla opožděně jeho poukaz a pod. Také nedostatek peněžních prostředků vylučuje zavinění, jestliže poplatník platební neschopnost si sám nepřivodil a jestliže učinil vše, co bylo v jeho silách, aby si potřebné prostředky opatřil (výpůjčkou, prodejem nebo zastavením věcí a pod.).

(3) Trest nebudiž uložen, jestliže poplatník ocitl se v prodlení jen s malou částí svého dluhu anebo lhůtu stanovenou k zaplacení jen nepatrně překročil.

(4) „Bez dalšího řízení“ znamená, že není třeba zaváděti s poplatníkem trestní řízení ve smyslu § 213 zákona o přímých daních a že není také třeba výsledku obviněného ve smyslu § 214 zákona o přímých daních.

K § 16, odst. 2.

(1) V § 16, odst. 2 vymezuje se jak objektivní, tak i subjektivní skutková podstata trestného činu. Podmínkou trestnosti podle § 16, odst. 2 jest tudíž, aby byla dána nejen objektivní skutková podstata v tomto usta-

novení uvedená, ale i subjektivní skutková podstata, popsána v §§ 186, 187 a 188 zákona o přímých daních. Subjektivní skutková podstata jest rozhodnou i pro výši trestu.

(2) Trest vězení může býti uložen i v případech, kdy nejsou dány podmínky uvedené v § 187, odst. 2 zákona o přímých daních pro uložení trestu vězení. Trest vězení může, ale nemusí býti uložen. Jeho uložení bude záviseti od stupně subjektivního zavinění.

(3) Příslušnost ke stíhání trestných činů v § 16, odst. 2 uvedených přísluší berním správám, které byly podle § 210, odst. 4 zákona o přímých daních určeny k provádění trestních vyšetřování a vydávání trestních nálezů pro celý trestní okres. O odvoláních z trestních nálezů rozhodnou finanční úřady druhé stolice. Nalézačí a odvolací senáty nejsou v těchto případech příslušné.

(4) Pokud bude podle § 26 použito obdobně v trestním řízení ustanovení hlavy VIII zákona o přímých daních, nutno rozlišovati trestné činy uvedené v § 16, odst. 2 podle toho, lze-li je kvalifikovati podle §§ 186, 187 nebo 188, a použití pro ně těch ustanovení hlavy VIII, která se vztahují na týž druh trestného činu.

K § 17.

(1) Obstavení podle tohoto ustanovení jest rozlišovati od zajištění podle §§ 284 a násl. zákona o přímých daních.

(2) Vlastník obstavené věci nebo ten, komu patří obstavené právo, může však s věcí nebo právem, dá-li k tomu berní správa souhlas, volně nakládati, a to v rozsahu touto berní správou stanoveném.

(3) Obstavení, bylo-li řádně vyhlášeno, má také ten účinek, že třetím osobám se zakazuje, aby poplatníkovi platily nebo své závazky vůči němu plnily (§ 19).

K § 18.

(1) Obstavení jmění poplatníkově provede se úřední vyhláškou v Úředním listě. Obstavení lze vyhlásiti též v jiných časopisech. Vyhlášením v Úředním listě nabývá obstavení účinnosti jak proti poplatníkovi, tak i proti třetím osobám. Je-li poplatníkově bydliště známo, zašle se mu též opis vyhlášky.

(2) Vyhláška musí býti v nadpisu označena „Obstavení majetku“ a musí obsahovati tyto údaje:

a) jméno a příjmení poplatníkově, jeho do-
savadní tuzemské bydliště a možno-li, také

jeho nynější bydliště nebo místo jeho pobytu mimo území Protektorátu Čechy a Morava,

b) kolik činí nedoplatek daně z vystěhování včetně poplatku z prodlení, pokuty a útrat řízení,

c) den, od kdy je daň splatná,

d) výrok, že berní správa obstavuje podle § 17 vládního nařízení o dani z vystěhování všechno jmění poplatníkovy v tuzemsku, a upozornění, že nebude-li nedoplatek zaplacen ani do 6 měsíců po uveřejnění vyhlášky o obstarvení, propadne obstarvené jmění ve prospěch Protektorátu Čechy a Morava až do celkové výše jeho pohledávky,

e) záповeď všem fyzickým a právníckým osobám, které mají na území Protektorátu Čechy a Morava bydliště, sídlo, obchodní vedení (zastupitelství) nebo pozemkový majetek nebo mají na tomto území pobyt, aby poplatníkovi platily nebo své závazky plnily,

f) vyzvání osobám uvedeným pod písm. e), aby oznámily do 1 měsíce od vyhlášení obstarvení jmění poplatníkovy své závazky, kterými jsou mu povinny, jakož i pohledávky, které mají za poplatníkem,

g) označení právních následků (§ 19 vládního nařízení o dani z vystěhování), které stíhají osoby uvedené pod písm. e), jednají-li proti záповeďi podle písm. e),

h) pohružku, že osobám, které nevyhoví vyzvání podle písm. f), může být uložena pořádková pokuta do 5.000 K podle § 201, odst. 1 zákona o přímých daních, pokud toto opomnutí není již trestné, podle § 16, odst. 2 vládního nařízení o dani z vystěhování,

i) označení berní správy, která obstarvení jmění nařizuje, a datum.

K § 19, odst. 1 a 2.

(1) Osoba, která konala poplatníkovi nějaké plnění, není prosta svého závazku proti Protektorátu tím, že prokáže, že o obstarvení nevěděla, nýbrž musí prokázatí též, že se o vyhlášení bez vlastní viny nedověděla. Zavinění nelze spatřovati v pouhé skutečnosti, že poddlužník nečetl úřední list nebo jiný časopis, v němž obstarvení bylo uveřejněno. Naproti tomu jest však povinen poddlužník — doví-li se, že se věřitel vystěhoval — přesvědčiti se o tom, zda nebylo jeho jmění obstarveno. Rozhodným dnem pro vědomost nebo nevědomost o obstarvení jest den plnění.

(2) Jestliže poddlužník nemůže dokázati, že o obstarvení beze své viny nevěděl, není tím, že

dlužníku plnil, prost svého závazku vůči Protektorátu a musí tudíž, jestliže Protektorát nárok poplatníkův zabaví, plniti ještě jednou.

(3) Nárok Protektorátu uplatní se zpravidla tím způsobem, že berní úřad zabaví pohledávku nebo nárok dlužníka a vyčká vyjádření poddlužníka (§ 390 zákona o přímých daních). Jestliže poddlužník prokáže, že v době plnění o obstarvení nevěděl, upustí se od dalšího řízení. V opačném případě vydá berní správa výměr, v němž uvede, že poddlužník neprokázal, že o obstarvení beze své viny nevěděl, a vyzve jej, aby zabavenou pohledávku zaplatil.

K § 19, odst. 3.

(1) Právní jednání, uzavřená sice po 14. březnu 1939, ale ještě před vyhlášením obstarvení, mohou býtí berní správou prohlášena za bezúčinná vůči Protektorátu. Za bezúčinná buďte prohlášena právní jednání, kterým lze odporovati podle ustanovení odpůřého řádu (zákon ze dne 27. března 1931, č. 64 Sb.), leč by tato právní jednání byla podle posavadních ustanovení povolena (schválena, vzata na vědomí a pod.) jinými příslušnými úřady (veřejnoprávními orgány, ústavy, nebo jinými zařízeními, pověřenými úředními úkony). Za bezúčinná může berní správa tato jednání prohlásiti jen do jednoho roku po vyhlášení obstarvení.

(2) Kdo odporovatelným jednáním nabyl něčeho z majetku poplatníkovy, ručí až do výše obecné ceny toho, čeho odporovatelným jednáním nabyl, za dluh poplatníkův; pro zjištění ceny jest rozhodným den, kdy odporovatelné právní jednání se stalo. Nárok Protektorátu uplatní berní správa výměrem, ve kterém musí býtí uvedena částka, za kterou třetí osoba ručí.

K § 20.

Při částečně bezúplatných převodech nebudíž uplatňováno ručení za celou část daně, připadající na hodnotu převedeného jmění, nýbrž jen za část daně, připadající na skutečné obohacení.

K § 22.

(1) O propadnutí jmění není třeba poplatníka vyznametí zvláštním výměrem, jelikož na tento následek byl upozorněn již ve vyhlášce. Berní správa zjistí však, dříve než vysloví propadnutí jmění, dotazem u poplatníka, je-li jeho bydliště známo, zda nezaplatil snad daň, poplatek z prodlení, pokutu a útraty u jiného úřadu než příslušného. Jinak

platí obdobně ustanovení § 11, odst. 5 až 7 vládního nařízení o dani z vystěhování.

(2) Berní správa může propadnutí zrušiti, jestliže poplatník dodatečně nedoplatek zaplatí.

K § 26.

Všeobecná ustanovení hlavy VIII a IX zákona o daních přímých platí obdobně i pro daň z vystěhování, pokud vládní nařízení o dani z vystěhování samo jinak nestanoví, s těmito odchylkami:

1. K výsledku osob uvedených v § 301, odst. 3, č. 3 zákona o přímých daních není třeba svolení poplatníkovy;

2. lhůty podle § 309, odst. 1 a podle § 310, odst. 3 zákona o přímých daních mohou býti i ve složitých případech stanoveny kratší než 15 dnů, avšak nikoliv kratší než 8 dnů;

3. nahlédnutí do knih podle § 315 zákona o přímých daních lze provésti podle volného uvážení berní správy buď u ní nebo v obchodních místnostech nebo v poplatníkově obydlí;

4. ustanovení § 216, odst. 3 zákona o přímých daních platí i mimo řízení trestní;

5. ku provedení místní prohlídky podle § 319 zákona o přímých daních není třeba předchozího pozvání poplatníkovi podle § 319, odst. 3 zákona o přímých daních;

6. ustanovení § 333, odst. 3 zákona o přímých daních neplatí pro obor daně z vystěhování.

Čl. II.

Toto nařízení nabývá účinnosti zároveň s vládním nařízením o dani z vystěhování; provede je ministr financí.

Dr. Havelka v. r.

Ježek v. r.

Dr. Krejčí v. r.

Dr. Kalfus v. r.

Dr. Šádek v. r.

Dr. Kapras v. r.

Čipera v. r.

Dr. Klumpar v. r.